

Mahla Rantala

Salattu maa

Salattu maa

Kustantaja:

BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja:

BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN 978-952-339-507-7

Mahla Rantala

Salattu maa

Yllätyksiä

Tässä minä nyt olen. Vankilassa. Ja vieläpä kaukana kotoa. Ei, en tosiaankaan ymmärrä, mikä minuun meni. Nimeni on Hilla. Paitsi että en minä enää ole Hilla, vaan William. Ehkäpä tämä tilanne vaatii selitystä. Kaikki alkoi noin viikko sitten, kaukana ainakin täältä, mutta en tiedä, olinko kaukana sieltäkin, missä sinä juuri nyt olet.

“Oletpa sinä kaunis, Hilla!” Milka sanoi. “Älöttävän kaunis!” lisäsi James. Milka meinasi käydä Jamesiin käsiksi. Onneksi tartuin häntä hupusta ennen kuin hän ehti liikkua. Iskin silmää Allielle, joka tunsikin Milkan melkein yhtä hyvin kuin minä. “Kuinka..! Kuinka ihmeessä saatat sanoa noin..?” Milka karjui Jamesille. “Hei, älä nyt hikeenny!” James yritti ihan selvästi vaihtaa puheenaihetta. “Tulkaa”, Betty kehotti minua ja Milkaa. Mutta huomasin, kuinka James kuiskasi Lassin, Stuartin ja Patrickin kanssa pahaa minusta. Joku muu olisi saattanut luulla, että pojat kuiskivat Milkasta, mutta minä jos kuka tunsin pojat. Olihan meidän perheessä sentään kolme poikaolentoa. Vaikka yritinkin kovasti olla poikamaisempi, tytöt eivät näyttäneet ymmärtäneen sitä. Varsinkaan Milka.

Oikeastaan Allie oli ainoa, joka uskalsi puhua Lassille, Patrickille ja Jamesille. Stuart oli hyvä monessa jutussa kuten matkimisessa ja juoruilussa. Ei hän ollut hyvä missään koulujutussa tai sellaisessa, paitsi yhdessä. Koulukiusaamisessa.

Itse asiassa en yrittänyt. Yritin olla mahdollisimman yksitoikkoinen ja tylsä, jotta pojat eivät ihastuisi. Juuri sellainen, mikä Milka on. Milkalla onkin kaikki hyvin. Onneksi on Isabelle, jonka vuoksi Patrick, James, Lassi ja Stuart eivät olleet ihastuneet minuun. Kaikki muut ovat. Isabelle on minun pelastava enkelini. *Jos poika ihastuu, elämä tulee olemaan hyvin vaikeaa* . Se on sääntö. Ainakin meillä tytöillä se on sääntö. Vaikka *jos olisi poika, elämä olisi rutkasti helpompaa* . Sekin on sääntö. Oikeastaan kaikki säännöt eivät pidä joka asiassa paikkaansa. Eivät siis ihan joka. Koska luen parhaillaan sääntökirjaa, innostuin siitä niin, että aloin keksimään omaa sellaista.

“Milka, sinun ei kannata hikeentyä tuollaisesta”, minä pyysin koulumatkalla. “Mutta se oli tosi rumasti sanottu, Hilla! Et sinä ole ällö!” Milka takelteli. “No, pojat ovat poikia. Hehän nyt syytävät mitä tahansa suustaan.” Yritin selittää Milkalle, etteivät pojat ole kovin fiksuja (se on sääntö) ja sanovat muista sitä, mitä ovat itse. Milka on minun makuuni liian tyttömäinen. Hän on oikeastaan hienostelija. On hän myös todella yksinkertainen. Eli juuri sellainen, mitä minä yritin olla.

Jos poika haukkuu sinua *a. Ällöksi, b. Ääliöksi, c. Failiksi, d. Nössöksi, e. Nynnyksi tai joksikin muuksi, (tuossa oli yleisimmät)*

hän pelkää, että häntä sanotaan tai luullaan joksikin niistä. Se on sääntö. Okei? (Paitsi, että pojat ovat ääliöitä ja ällöjä.)

Minä ja Betty olimme naapurit. Vaikka Betty on hirveän heikkohermoinen, hän on ainut, jonka luokse voin mennä ilman autokyytejä. Siksi juuri heikkohermoisen Bettyn on oltava paras kaverini. Vaikka haluaisin kovasti uuden parhaan kaverin, en voisi kuitenkaan melkein ikinä nähdä häntä. Koska tarvitsisin varmasti autokyytejä sinne tänne. Minä yksinkertaisesti vihaan Bettyä. Ei sillä, että vihaisin häntä mitenkään kamalan paljon... ihan vähän vaan. Toivottavasti Betty ei lue tätä kirjaa.

Kopistelin kenkiäni matolla. Äiti laittoi päivällistä. "Hei, kulta. Miten koulussa meni?" hän kysyi. "Tosi kivasti. Meillä oli käsityötäkin!", vastasin tapani mukaan. Vaikka oikeasti olin apea. "Meillä on tänään spagettia. Ja jälkiruoksi köyhiä ritareita!" Virnistin kummissani. Lempiruokaani! Ja Albertin, Jonesin ja Brucen myös. Istuin mielelläni pöytään. Kun olin syönyt, vilkaisin tekohymyilevää äitiäni. "Äiti?" minä kysyin. "Niin?" äiti kysyi huolissaan. "Miksi..?" vaikenin. "Me muutamme", isä murahti. "Ajattelimme, että jos sinä saisit oman koiranpennun, voisit suostua", äiti selitti ja vilkaisi halveksuvasti isää. "Mitä?" Minä kiljuin ja kaaduin tuolilta. "Hilla Johnson!" äiti karjui. "Saat päättää, mitä rotua se on", isä lohdutti. "Labradorinnoutaja?" kysyin. "Vaikka", isä vastasi. Silloin huomasin, kuinka Jones, Bruce ja Albert olivat nousseet seisomaan. "Saako Hilla koiran?" Bruce valitti. "Miksen minä saa?" Albert marisi. "Ette ole kyllin vanhoja",

äiti selitti. "Entä minä?" Jones vinkui. "Et ole koskaan halunnut eläintä. Sitä paitsi olet muutenkin iloinen muutosta." Jones näytti kieltään minulle. Koska meillä oli kotona lemmikkieläimenä jo koira, äiti ja isä halusivat vain ja ainoastaan minun olevan tai edes teeskentelevän olevani iloinen muutosta. Minä kuitenkin päätin olla rehellinen: "En minä halua koira! Haluan jäädä!" Juoksin eteiseen ja portaat ylös huoneeseeni. "Mutta Hilla, veljesikin ovat sopeutuneet uuteen suunnitelmaan. Älä nyt ole noin lapsellinen." *Äidit, jotka sanovat lapsiaan lapsellisiksi, ovat kerrassaan hölmöjä, koska miten heidän lapsensa eivät voisi olla lapsellisia, kun ovat lapsia? (Koskee myös isiä ja kaikkia aikuisia ja lapsia.)* Se on sääntö. Ja hyvin tärkeä sellainen.

En kuunnellut kimeitä ääniä takanani. Paiskasin oven kiinni ja painauduin ovea vasten. Tummat kiharat painautuivat kiinni oveen. Valuin alas ja aloin nyyhkyttää. Huuleni väpätti. Ryömin pöydän alle ja purin huultani. Mitä äiti oikein ajatteli? Että vaihtaisin kodin koiraan! Ei käy laatuun. Aloin lukea lohdutuskirjojani, joita luin aina, kun olin murheissani. En juuri muista, mitä kaikkia niitä on. *Lohdutuskirjat ovat maailman parhaita, sillä niiden vuoksi elämän ei tarvitse olla niin hirveän tylsää ja surullista sekä niin kamalan ikävää.* Se on sääntö.

Havahduin, kun kuulin äidin leppeän äänen. "Syömään!"

Unohdin kokonaan murheen aiheet ja hyppelin pöydän alla ilosta. Onneksi en noussut seisomaan, vaan hyppelin kyykkyhyppyjä.

Toisluokkalaisen Hilla Johnsonin elämää arjessa ja
fantasiamaailmassa

9 789523 395077

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi